

„Nu am timp”, „Sunt la serviciu”, „Muncesc de dimineată și până seara”, „Vin acasă foarte obosit”

etc sunt scuze pe care creștinul le aduce în fața duhovnicului atunci când e întrebat de programul zilnic în cele bisericești. Justificări întemeiate, frecvente, deja obișnuite, atât pentru creștini, cât și pentru duhovnici, justificări ce motivează zeci de ani a zeci și sute de mii (chiar milioane) de creștini ce nu cunosc și nu trăiesc după poruncile lui Hristos.

Ce știu majoritatea creștinilor acestei țări despre Evanghelie, Viețile Sfinților, Proloage, Pateric? Când și câți le-au citit ori măcar știu că există ele? Câți din popor cunosc cât de puțin din istoria Bisericii Ortodoxe (Române și Universale) ori au cunoștințe sumare despre Tainele Bisericii? Între grijele casei și obligațiile sociale dintre care prioritar e serviciul, pentru care e alocată cea mai mare parte a zilei, nu mai rămâne loc și pentru alte îndeletniciri; astfel, e firesc ca mult lăudatul „om nou”, produsul acestei societăți, să fie apostat, ateu, departe de orice preocupări creștinești. Dacă astfel stă situația, ce pretenții duhovnicești poate avea duhovnicul față de creștinul căruia, pentru dezlegarea păcatelor, i se încredințează o rânduială creștinească zilnică?

Ce curaj trebuie să aibă preotul față de muncitorul ostenit după o zi de muncă pentru a-i cere să se ostenească puțin pentru Hristos și pentru propriul suflet în metanii, închinăciuni, citiri de

psalmi și rugăciuni, precum Acatiste și Paraclise etc? De rugăciuni pentru suferinzi, flămânzi, săraci, pribegi fără căpătâi, bolnavi, aflați în închisori etc nici nu poate fi vorba! Infailibila societate iubitoare de oameni nu mai are timp (și) pentru om; tehnologia, progresul, bună-starea dimpreună cu toate reformele sociale pentru „o viață mai bună” țes libertatea creștinului în gratii numite „obligații civice”, „prestări de activități sociale”, „servicii publice” etc, adevărate „găuri negre” ce sorb în neștire minute și ani din viața omului și a întregului neam, vlăguindu-l.

Uzina, fabrica, șantierul, biroul, adevărate temnițe în care omul petrece zile și nopți sunt mai importante decât propria familie, decât mântuirea, decât Însuși Hristos Dumnezeu: aici își asigură existența muncind, aici petrece cea mai mare parte a zilei, aici glumește, se bucură, se întristează, aici își jertfește anii tinereții și mai bine de jumătate din viață. Aici, la locul de muncă, deprinde creștinul viața fără Hristos în atmosferă propice doar progresului, producției, între mașini și aparate, hale și furnale, birouri și cabinete, spații străine de orice mesaj creștin, departe de învecinarea cu veșnicia.

Pe strung, la ghișeu, în oțelărie, printre macarale și poduri rulante, daruri duhovnicești precum: trezvia atenției, gândul la moarte, rugăciunea nerisipită, lacrimile duhovnicești, dorirea celor veșnice, pacea lui Hristos nu pot poposi în inima creștinului. Într-o atare atmosferă, în care singurului ideal este munca, nimeni nu are păcate, nimeni nu se întreabă de păcatele proprii, nimeni nu se căiește de vreun „rău”, fiindcă gândul tuturor e „să facă treabă bună” și „să meargă producția”, fiind vigilenți față de un singur „păcat”: neîndeplinirea „planului”, întârzierea la locul de muncă, abaterea de la program, încălcarea regulamentului.

Când instruirea, învățătura, cultura anticreștină, agenți ai viitorului Antihrist, baze teoretice ale societății industriale, Îl înlocuiesc pe Hristos, devenind idoli „europeni” ai sufletelor noastre, sfârșind prin a face din muncă, hărnicie, pricepere virtuți publice, daruri „cerești”, pentru care trăim și murim, teologie antihristică prin care societatea ia locul lui Dumnezeu. Societatea – Zeus, „mamă” a gândurilor noastre, Marele Cenzor de conștiințe, se revendică astfel „corect, elegant și legal” ca Mare Stăpân cu drepturi „divine” peste popoare, înlăturând discret pe Hristos dintre oameni, trasând între El și creștini adâncă prăpastie a „drepturilor omului” de a trăi împotriva lui Hristos, de a-l nesocoti Evanghelia și poruncile Bisericii în schimbul acordării prestigiului de „cetățean de onoare”, „exemplu de dăruire civică”, „luptător pentru fericirea omenirii” etc, „virtuți cu care însuși Antihrist va amăgi lumea. Așadar iată cum tandemul obligațiilor și recompenselor sociale face din fiecare slujbaș sclav al binelui obștesc o marionetă la dispoziția poporului democrat, robot pentru care nu există: rai, iad, fericire ori chinuri veșnice; nu există Hristos, ci singurul „bine” prezent și veșnic este „bunăstarea socială”; singurul „rai”, bucurie, fericire, destin unic și ultim al omenirii.

De aici, din această mocirlă a competenței, profesionalismului, abnegației pentru bunul mers al societății, ia ființă omul apostat cu psihologie și trăsături antihristice, omul european, care, din prea multă jertfire pentru societatea dorită perfectă, nu mai are timp de Hristos; serviciul, funcția, grijile profesionale îl absorb până într-atât încât nu se roagă, nu se închină, nu se spovedește, nu poartă grija mântuirii sufletului său, rupe orice legătură cu Dumnezeu. Aceasta e societatea ce-l scoate pe creștin din Biserică, desparte ucenici de duhovnici, făcându-se zid între creștini și Hristos; acesta e antihristicul monstru ce foarfecă zilnic suflete și vieți a milioane de clăcași, porecliți „salariați”,robi ai marii colectivizări antihristice numită „integrare europeană”, Marele Prieten al omului nou, funcționarul european, cândva creștin, acum apostat, iar în viitor discipol-fruntaș, copil de suflet al Marelui Binefăcător al Umanității, integristul tătuc Antihrist al cărui „suflu nou” inspiră, însuflețește și învăluie deja babilonica Europă.

sursa: Ieromonah Martirie Paduraru, Sf. Munte Athos, Despre chipul omului nou, pp.13-16